

ဘူးထဲကရေ

နှင့် ဝတ္ထုတို့စာချမျှား

မိတ်ဆက်စကား

မိတ်ဆက်စကားဟု သုံးနှုန်းလိုက်သော်လည်း ယခုစာအုပ်တွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုကလေးများ ၏ ဖန်တီးရှင် "သျှို (အင်ကြင်း)" နှင့် စာဖတ်သူကို မိတ်ဆက်ပေးလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သျှို (အင်ကြင်း) ဆိုသောကလောင်သည် စာဖတ်သူများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်မလိုသည့် ရသ စာပေဖန်တီးရှင်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ စင်စစ် စာဖတ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုသည် မှာ ယခု "ဘူးထဲကရေနှင့် ဝတ္ထုတိုစာစုများ "စာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ဝတ္ထုတို (၂၂) ပုဒ်ကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

"သျှို (အင်ကြင်း)" ၏ ဝတ္ထုတိုများ သည် ဆူလွယ် နပ်လွယ် အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုများ မဟုတ်ဘဲ စေတနာကိုအရင်းခံ၍ ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိခံစားနိုင်ပါသည်။ စေတနာကို အုတ်မြစ်ချ၍ တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားသော အနုပညာပစ္စည်းများ ဖြစ်၍ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ သိက္ခာရှိရှိ လှပ၍ နေကြောင်းကိုလည်း ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်သာနိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတိုင်းတွင် နှလုံးသားနှင့် မျှယူခံစားစေနိုင်သည့် ရသသဘောတရား၊ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သည့် လောကပါလသဘောတရား၊ အတွေးအခေါ်မှန်ကန်ကြည်လင်စေသည့် ဒဿနသဘောတရား စသည် တို့ တစ်မျိုး မဟုတ် တစ်မျိုး၊ အချို့ဝတ္ထုတိုများ တွင် နှစ်မျိုးသုံးမျိုး ဆက်စပ်ယှက်နွှယ်ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း

ကိုလည်း သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။ ။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဝတ္ထုတိုကလေး တိုင်းလိုလိုတွင် "မျှဝေပေးအပ်ခြင်း"တစ်ခုခုပါရှိပါသည်။ ။

အချို့က အသိတရား...။

အချို့က မေတ္တာတရား...။

အချို့က ကိုယ်ကျင့်တရား...။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ...

ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှုရာတွင် ရင်ထိသည့်အခါ ထိသည့် ။ အသိဉာဏ် ပွင့်သည့် အခါပွင့်သည် ။ ထိုအခါ စိတ်အာရုံတွင် လင်းခနဲ၊ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထိုအလင်းသည် လောက အမြင်ကို ကြည်လင်စေကာ ဘဝအမောများကို ပြေလျော့သွားစေအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါမည်။

တစ်ဖန် ယခုဝတ္ထုတိုကလေးများကို ရတနာကျောက်မျက်ရွဲများ နှင့် ပမာပြုတင်စားလိုပါသည်။ ။ ကျောက်မျက်ရွဲများ သည် တုပဖန်တီး ပြုလုပ်၍ မရသော တွင်းထွက်သဘာဝသယံဇာတ ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ။ ကျောက်မျက်ရွဲများကို နေရာတိုင်းတွင် မတွေ့နိုင်၊ ရှားပါးသည်။ ။ ထို့ပြင် ကျောက်မျက်ရွဲများ သည် မာကျောသော ဖွဲ့စည်းမှုဂုဏ်သတ္တိရှိပြီး တောက်ပသော အရောင်အသွေးရှိသဖြင့် ရတနာတန်းဝင်ကာ နှစ်သက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခြင်းကို ခံကြရသည်။ ။ ယခု "ဘူးထဲကရေ နှင့် ဝတ္ထုတိုစာစုများ"သည်လည်း "သျှို (အင်ကြင်း)"၏ နှလုံးသား သယံဇာတများ ပင်ဖြစ်ပါကြောင်း ပြောပြလိုပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများ ၏ ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်ကောင်များ သည် စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ဘဲ ဘဝအတွေ့အမှန်အကန်ဖြစ်သည်။ ။ လူ့သဘော

လူသဘာဝများကို ရည်ရွယ်ချက်ပေါက်မြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသည့် "သျှီ
(အင်ကြင်း)" ၏ ဝတ္ထုတိုများ သည် စိတ်ဓာတ်အာဟာရကို ဖြည့်တင်း
ပေးသလို နှလုံးသား အာဟာရကိုလည်း တိုက်ကျွေးပေးသည့် ဝတ္ထုများ
ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြမိတ်ဆက်ပေး လိုက်ရပါသည်။ ။

||
ကြို့ကြို့သင်း

မျက်နှာဖုံးများ

ညအချိန်ကို အိပ်စက်အနားယူသောကာလဟု ယေဘုယျသတ်မှတ်ထားသော်လည်း မြန်မာ နိုင်ငံအထက်ပိုင်းတစ်နေရာ၏ နှစ်ကြောင်းပြိုင်သံလမ်းပေါ်တွင် ကျောလျားရှည်မီးရထားကြီးတစ်စီးသည် တောကိုဖောက်၍ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်သန်းကာ ခရီးနှင်နေသည်။ ပုခက်လွှဲသလို ယိမ်းနွဲ့နေသော ရထားကြီးပေါ်မှာ ခရီးသည် အချို့သည် အိပ်မောကျလျက်၊ အချို့ကား ငိုက်မြည်းလျက် ရှိနေချေ၏။

သက်ထားသည် အိပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ကွယ်လျက် ရထားပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် မြင်ရသော မှုန်ဝါးဝါးရှုခင်းကို ငေးရင်းလိုက်ပါခဲ့သည်။ ။ တစ်ခြမ်းပဲ့ လသည် သူစွမ်းသလောက်အင်အားဖြင့် လင်းရောင်ခြည်ကို ဖြန့်ဝေပေးနေသည်။ ။ ကောင်းကင်ရထားသည် သူမစီးသောရထားကြီးကို အမိပြေးလိုက်နေသည် ဟု သက်ထား၏ စိတ်မှာ ထင်မှတ်နေသည်။ ။ အမှန်တော့ လမင်းကြီးက ပြေးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ တိမ်ခိုးတိမ်မျှင်တွေက လမင်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြေးလွှားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

မေတ္တာနှင့်နေရသော ကလေးသည် ချစ်ခင်တတ်၏ ဟု ဆိုစကားရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သက်ထားမှာ ချစ်ခြင်းများ စွာရှိပါသည်။ ။ ပြစ်တင်ဝေဖန်နေရသောကလေးသည် သူတစ်ပါးကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချတတ်၏ ဟု အဆိုရှိသော်လည်း သက်ထားက ခွင့်လွှတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ဖွားဖွား ဖေဖေ မေမေ အန်တီလေး အန်တီငယ် လေးလေးထွေးတို့
၏ မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးဖြစ်သည့် သက်ထားကို အား
လုံးက ချစ်ကြသည် ။ ဖွားဖွားက ချမ်းသာသည် ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ
အများကြီးရှိသည် ဟု အန်တီလေးတို့ က ပြောကြသည် ။

"သားသမီးဆိုတာ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါမသေခင် ဘယ်သူမှ မ
ပေးဘူး၊ သေမှ ယူကြ"

ဖွားဖွားက မကြာခဏ ပြောတတ်သည် ။ သို့သော်လည်း ဖွားဖွားသ
ည် အန်တီလေးတို့ နှင့် လေးလေးထွေးတို့ ကို မုန့်ဖိုးတွေ အများကြီးပေး
တတ်သည် ။ သက်ထားကြီးလာလျှင်လည်း အန်တီ လေးတို့လို မုန့်ဖိုး
တွေအများကြီးပေးမယ်ဟု ပြောတတ်သည် ။ မေမေက ဖွားဖွားရောင်းဝ
ယ်ခဲ့သော သင်္ကန်းပရိက္ခရာဆိုင်မှာ ဆက်ထိုင်ရသည် ။ ပြီးတော့ တစ်အိ
မ်လုံး၏ အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို တာဝန်ယူရသည် ။ အန်
တီလေးက ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အန်တီငယ်က
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်သည် ။ လေးလေးက ကားပွဲစားလိုလို
ကားဝယ်ရောင်းလိုလိုဖြင့် ခေတ်ရေ စီးကြောင်းမှာ ငွေရှာပြီး ငွေဖြုန်း
နေသူပဲဟု ဖွားဖွားက ပြောသည် ။ ဖေဖေက ရိုးသားအေးဆေးပြီး တာဝ
န်ကို လေးစားသူဖြစ်သည် ။ သူများ တွေက မေမေ့ကို အိမ်ထောင်ကျ ကံ
ကောင်းသည် ဟု ပြော လျှင် ဖွားဖွားက မိန့်မိန့်ကြီးပြီးကာ

"ဒါ မြင့်မမရဲ့ အစွမ်း မဟုတ်ဘူး တော်ရေ၊ အဘွားကြောင့် သူလင်
ကောင်းရတာ၊ အစက သူ့ထက် (၃) နှစ်တောင်ငယ်လို့ မယူနိုင်ပါဘူး လု
ပ်သေးတာ၊ မမြသင်းရဲ့ သား မောင်မျိုးမြင့်ကလည်း ဘွဲ့ရအလုပ်ရတဲ့
အထိ ရည်းစားမထားဘူးတဲ့ လူပျိုကြီးဆိုတော့ မြင့်မမနဲ့ တွေ့တော့ သူ
က ရှက်နေ သေးတာလေ"

ဖွားဖွားက တစ်ခါတစ်ရံ ဂုဏ်ယူသလို ပြောတတ်သည်။ ။ ဖေဖေက သူ့ထက် (၃)နှစ်ကြီးသော မေမေ့ကို "မမမြင့်" ဟု ခေါ်သည်။ ။ မြင့်မမ၊ တင့်မမ၊ ယုမမ၊ ကိုကိုထွေးဆိုသော နာမည်တွေကို ရွတ်ဆိုရင်း ဖေဖေက...

"ဒေါ်မမကြီးကတော့ လူလူချင်းမပြောနဲ့ နာမည်ကိုပါ စီးမိအောင် သားသမီးတွေကို နာမည် ပေးကောင်းပါ့ဗျာ" ဟု သက်ထားကို ပြောသလိုလိုနှင့် မေမေ့ကို ကျီစယ်တတ်သည်။ ။ ရယ်စရာအနေဖြင့် ပြောတာဖြစ်ပြီး ဖေဖေနှင့် ဖွားဖွားက အလွန်ချစ်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ ။ မေမေက ဈေးသည် ဖြစ်သော်လည်း စကားအလွန်နည်းသည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော အမြဲပြီးနေတတ်တာက မေမေ၏ ချစ်စဖွယ်ထူးခြားသော အမူအရာဖြစ်သည်။ ။ အန်တီလေးက အရာရှိဆိုတော့ ခက်ထန်မာနကြီးဟန်ရှိသည်။ ။ အပျိုကြီးပီသစွာ မျက်နှာကြောတင်းနေတာပဲဟု လေးလေးထွေးထွေးက မကြာခဏပြောတတ်သည်။ ။ အန်တီငယ်က ခေတ်ဆန်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ။

"တင်မမက သူ့ရုံးက စာရေးလေးနဲ့ ဘာလိုလို ကြားတယ်။ မောင်မျိုးမြင့် စုံစမ်းကြည့်ပါဦး"

ဖွားဖွားက ဖေဖေ့ကို တိုးတိုးလေးပြောတာ သက်ထား ကြားလိုက်သည်။ ။ သက်ထားကို ကလေးဆိုပြီး သတိမထားတာလည်း ဖြစ်ပေမည်။ ။ အဲသည် တုန်းက မေမေ၊ အန်တီလေးနှင့် ဖွားဖွားတို့ ခဏခဏ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ။

တစ်ရက်တွင် အန်တီလေးက သက်ထားကိုခေါ်ပြီး အပြင်သွားသည်။ ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဦးဦး တစ်ယောက်နှင့် အန်တီလေးတို့ စကားတွေအများကြီးပြောကြသည်။ ။ အန်တီလေးငိုသလို ထိုဦးဦးလည်း

ငိုသည် ။ အတော်ကြာမှ အန်တီလေးက သက်ထားကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာကြသည် ။

"ဖွားဖွားမေးရင် ဘာမှ မပြောနဲ့ နော်" ဟု အန်တီလေးက သက်ထားကို ပြောသည် ။ ပြီးတော့ ဇာနားကွပ် ဂါဝန်လှလှလေးတစ်ထည် ဝယ်ပေးသည် ။ ဖေဖေက သက်ထားကို လိမ်ညာမပြောရဟု ပြောသည် ။ အန်တီလေးက ညာခိုင်းသည် ။ သက်ထား ဂါဝန်လေးကို ကြိုက်သည် ။ မကြာခင် အန်တီ လေး လက်ထပ်သည် ။

"ဒါမှ နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြ" ဟု ဖွားဖွားကပြောပြီး ဆုတွေပေးတော့ အန်တီလေးက သူ့ဘေးက ဦးဦးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ။ ဟိုဦးဦးနှင့်တုန်းက အန်တီလေးလည်း ငိုသည် ။ ဟိုဦးဦးလည်း ငိုသည် ။ နှစ်ယောက်လုံး ငိုကြသည် ။ အခု ဦးဦးနှင့်တော့ အန်တီလေးလည်း ပြုံးနေသည် ။ ဦးဦးကလည်း ပြုံးနေသည် ။ နှစ်ယောက်လုံး ပြုံးနေကြသည် ။ သက်ထား ဘာမှ နားမလည်ပါ။ သက်ထား စတုတ္ထတန်း တက်သောနှစ်မှာ ဖေဖေ ရာထူးတိုးပြီး အဝေးကိုပြောင်းရသည် ။ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ် ၍ မေမေနှင့်သက်ထားတို့ အလည်လိုက်သွားကြသည် ။ မေမေက ဆိုင်အကူကောင်မလေးနှင့်ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချကြောင်းနှင့် ဈေးရောင်းကောင်းမည့်လမှာ ခရီးထွက်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ညည်းညူနေသည် ။ ဖေဖေက....

"မမမြင့်ရယ် ငွေဆိုတာ မသေမချင်းရှာရမှာ ပါ။ မမမြင့်တို့ မှာ လည်း ဒီလောက်ကြွယ်ဝနေတာ၊ မိသားစုအတူနေရခိုက်မှာ ပျော်ပျော်လေးနေပါဗျာ"

"လက်ထပ်ပြီးကတည်းက တစ်သက်လုံး အတူနေခဲ့တာပဲ မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့ မမမြင့်က အခုမှ ခွဲနေရမှာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး မမမြင့်ရဲ့ အရင်အတူတူနေခဲ့တုန်းက မမမြင့်က မောင်ရုံးမသွားခင် ဆိုင်ကို သွားတာမဟုတ်လား။ နေ့လယ်စာကို မမမြင့်က ဆိုင်မှာ ထမင်းချိုင့်နဲ့ စားချိန်မှာ မောင်က အိမ်ဖော် ပြင်ပေးတဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း စားခဲ့ရတာလေ။ ညစာတောင် အတူတူမစားခဲ့ရတာတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဟင် မောင်က ဘာကိုပြောချင်တာလဲ"

"ရုံးသွားခါနီး မမမြင့် ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ မနက်စာကို လက်ဆုံစားရတာ ။ မောင်ထမင်းပြန်စားချိန်၊ ရုံးဆင်းချိန်တွေမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အလှဆုံးပြင်ပြီး မောင့်ကို ကြိုနေတာ တွေ့ရတဲ့ အချိန်မှာ မောင်ရင်အခုန်ဆုံးပဲ။ ဒါမှ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝပေါ့ မမမြင့်ရယ်"

အမြဲပြီးနေသော မေမေ၏ အပြီးသည် ထိုအချိန်တွင် ထူးထူးခြားခြား တောက်ပနေသည် ။ ဖေဖေနှင့် အတူနေစဉ် မြို့ပေါ်ဘုရားပွဲနှင့်ဆုံ၍ ပွဲစားလည်ကြတာ သက်ထားတစ်သက် မမေနိုင်ပါချေ။ ထိုဘုရားပွဲဈေးမှာ သက်ထားသဘောအကျဆုံးမှာ မျက်နှာဖုံးရုပ်တွေ ရောင်းသောဆိုင်ဖြစ်သည် ။

ပြီးရယ်နေသော မင်းသားနှင့်မင်းသမီး ရုပ်လေးတွေကို သက်ထားအလွန်သဘောကျသည် ။ ဘီလူးရုပ်ကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားပုံပြင်တွေကို စွဲနေသော သက်ထား၏ စိတ်မှ ကျားရုပ်မျက်နှာဖုံးက သနားစရာကောင်းနေပြီး လူလည်ကျသော ယုန်မျက်နှာဖုံးက မုန်းစရာကောင်းနေသည် ။ သက်ထားသည် ချစ်စရာကောင်းသော မင်းသားနှင့် မင်းသမီး မျက်နှာဖုံးလေးတွေ ဝယ်ခဲ့သည် ။ အိမ်ရောက်တော့ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးတွေစွပ်ပေးပြီး ပျော်ခဲ့သည် ။

"ဒီမျက်နှာဖုံးတွေက အတုတွေလေ သမီးရဲ့ ၊ အတုဆိုတော့ ရယ်နေတဲ့ အရုပ်က အမြဲရယ်နေတယ်။ ငိုနေတဲ့ အရုပ်ကလဲ အမြဲငိုနေတယ်။ အပြောင်းအလဲ မရှိကြဘူး။ သမီးကြီးလာရင် အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးရှိတဲ့ မျက်နှာတွေ အများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါတွေက တော့ အစစ်လို ဟန်ဆောင်ထားကြတဲ့ မျက်နှာတုတွေပေါ့။ မျက်နှာက ပြုံးနေပေမယ့် အတွင်းစိတ်က ကောက်ကျစ်နေတာတွေ၊ မျက်နှာပေါ်မှ ငိုဟန်ပြပြီး ရင်ထဲမှာ ရယ်နေတဲ့ သူတွေ၊ ချစ်ဟန်ပြပြီး စိတ်ထဲမှာ အမုန်းပွားနေသူတွေ အမျိုးမျိုးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ စိတ်ထား တစ်ထပ်တည်း မကျသူတွေ အများကြီးကို သမီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ ဘီလူးတစ်ကောင်လို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သူ့ရဲ့ နှလုံး သားက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး မင်းသားလေးလို ပြုံးနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ညစ်ထေးကောက်ကျစ်နေတဲ့ စိတ်ယုတ်စိတ်မာတွေ ရှိနေတတ်တယ်"

"မောင်ရယ် သမီးလေးက နားလည်တဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်သေးတာပဲ ကွယ်"

မေမေက ကန့်ကွက်စကားဆိုသည် ။ သို့သော် ထိုစဉ်က ဖေဖေပြောတာတွေကို နားမလည် သော်လည်း ယခုတိုင် သက်ထားမှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည် ။ ဖေဖေ့ကိုချစ်သောစိတ်ကြောင့် စွဲနေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ပျော်စရာကောင်းသော ကာလတိုလေးကို ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေ့ကို လွမ်းနေသည် ။ ပုံမှန်လည်ပတ်မှုဖြစ်စဉ်အတွင်းမှာ လေးလေးထွေးနှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည် ။ သက်ထားက (၇) တန်းကျောင်းသူဖြစ် လာပြီဆိုတော့ နည်းနည်းပါး ပါးနားလည်နေပြီ။

"မေမေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ယောက်ျားပီသပါရ

စေ။ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူမှ ဖြစ်မယ်"

"ကိုကိုထွေး ငအရဲ့ ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မင်းမှာ ပဲ တာဝန်ရှိတယ် ထင်နေတာလား"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အမေ နှင်းနှင်းနွယ်က ဆင်းရဲလို့ အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေ တာပါ။ သူ့အကျင့်စာရိတ္တကို သားအသိဆုံးပါ"

"

ထိုညက ဖွားဖွားနှင့် လေးလေးထွေးတို့ အကြာကြီးစကားများကြသည် ။ ထိုညမှာ ပင် လေးလေးထွေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည် ။

"ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ပျော်သလိုနေတတ်ပေမယ့် တာဝန်ယူချင်စိတ်လေးရှိတာ ဝမ်းသာစရာပဲ" ဟု မေမေက ဖေဖေကို တယ်လီဖုန်းပြောတာကြားရသည် ။ သက်ထား ဆယ်တန်းဖြေသောနှစ်မှာ ဖေဖေရာထူးတစ်ဆင့်တိုးပြီး တစ်မြို့ကို ပြောင်းရပြန်သည် ။ မေမေက ဆိုင်တစ်ဖက်အလုပ်ရှုပ်နေ သောကြောင့် ချက်ချင်းမလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သက်ထား ဖေဖေနှင့်အတူ လိုက်နေပေးသည် ။ အသက်ကြီးပြီး ဆံစတွေဖြူနေသော ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး သက်ထား သနားလာသည် ။ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ဖေဖေသည် အထီးကျန်ဆန်စွာ နေထိုင်ရင်း လုပ်ငန်းတာဝန်၊ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပါလားဟု သက်ထားတွေ့တောတတ်စပြု လာလေပြီ။ "သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဖူးစာပါပေမယ့် ရေစက်ဝေးတယ်ထင်ပါရဲ့ "ဟု တစ်ခါတစ်ရံ မေမေက တမ်းတမ်းတတ ပြောတတ်သည် ။

သက်ထား ဥပဒေပညာတက္ကသိုလ် တက်သောနှစ်မှာ ဖွားဖွား လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲသွားသည် ။ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် မေမေသည် ဖေဖေ

နှင့်အတူလိုက်နေရန်အရေးက ပိုဝေးသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ပိုင်ဆိုင်သောဘဝက ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးတာလား ကံကြမ္မာကပင် ဘဝဖြစ်စဉ် တွေကို ဖန်တီးလေသလားဟု တွေးတောမိပါ၏။

ရထားကြီးသည် ဘူတာစဉ်အတိုင်း မရပ်မနားသွားနေဆဲဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်မှ လမင်းသည် မီးရထားကြီးကို အမီမလိုက်နိုင်တော့သလို နောက်ချန်နေခဲ့ရင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ထက်မှာ နံနက်ခင်းသည် သူ၏ အလှဆည်းဆာကို ဝံ့ကြွားစွာ ထုတ်ပြ လာသည့် ဆည်းဆာရောင်မရင့်မီ မီးရထားသည် ခရီးဆုံးဘူတာကြီးကို ရောက်ကာ အမောတကော ရပ် နားသွားသည်။ ။ ရထားကြီးထဲမှ သွန်ကျလာသော ခရီးသည် များ နှင့် ရောနှောကာ ဘူတာအပြင်သို့ သ က်ထားရောက်သွားသည်။ တက္ကစီသမားများ ၏ ခေါ်သံများကို ရှောင်ဖ ယ်ရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ လှမ်းတွေ့ရသော ဈေးသည် ထံသို့ သွားသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် ဝါးတန်းအဆင့်ဆင့်ပေါ်မှာ အစီ အရီချိတ်ဆွဲထား သော မျက်နှာဖုံးများ စွာသည် သက်ထားကို ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဈေးသ ည် သည် အပြစ်ကင်းစွာ ရယ်မောနေသော ဖိုးပြုံးချိုမျက်နှာဖုံးကို တပ် ဆင်ထားသည်။ ။

သက်ထားသည် ငယ်စဉ်က ဖေဖေပြောခဲ့ဖူးသော မျက်နှာဖုံးနှင့်ပတ် သက်သော စကားများကို မှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။ ။ ယခုအရွယ်ရောက်ချိ န်တွင် ထိုစကားများ နှင့်ပတ်သက်၍ တွေးစရာတွေရှိလာသည်။ ။ ပြုံးရ ယ်နေသော မျက်နှာဖုံးနှင့် ဈေးသည် သည် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေလျက် နှင့် သက်ထားကို မော်ကြည့်ကာ...

"ယူပါ အစ်မ ကလေးတွေဖို့ အိမ်အပြန် လက်ဆောင်ဝယ်သွားပါဦး"

ဟန်မဆောင်တတ်သေးသော ကလေးငယ်များ အတွက် မျက်နှာဖုံး

သာရိပြီး လူကြီးများ အတွက် မျက်နှာဖုံးမရှိခြင်းသည် လူကြီးတွေ ဟန်ဆောင်ကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ဖိုးပြုံးချို မျက်နှာဖုံးအောက်မှ ဈေးသည် သည် ပင် အမှန်တကယ် ပျော်နေတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ သူ၏ ပင်ကိုယ်မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရသည့်တိုင် အမှန်သိရန် ခက်ခဲနေမည်ဖြစ်ပေမည်။

သက်ထားသည် မျက်နှာဖုံးရောင်းသူ၏ အနီးမှ ထွက်ခွာပြီး တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ အဆင့် အတန်းအသင့်အတင့်ရှိသော တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ သွားသည် ။ ကြိုးဆွဲလိုက်ကာ လှလှကာထားသော မှန်ပြတင်းမှ တဆင့် မြင်ရသောမြို့အစိတ်အပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည် ။ ပြတင်းတံခါးမှ ခွာကာ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ရပ်ကြည့်သည် ။ မှန်သားပြင်ပေါ်တွင် မလှမပ နွမ်းနွမ်းနယ်နယ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် သက်ထားကိုယ်တိုင်မှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။ အိပ်မပျော်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မျက်လုံးများက အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေသည် ။ ဆံနွယ်တွေက ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသည် ။ ရေနွေးနှင့် ရောစပ်ထားသော ရေကိုချိုးရင်း မျက်ရည်ပူတွေကို မျှောချသည့်တိုင် သူမရင်ထဲမှာ အရည်မပျော်နိုင်သေးသော မျက်ရည် အစိုင်အခဲတွေဖြင့် ဆို့နှစ်နေဆဲဖြစ်သည် ။ သက်ထားသည် ဥပဒေ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ပီသစွာ လှပစွာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည် ။

"သမီး သက်ထား" ဖေဖေက "ဟဲလို"အသံပေးလာသော သက်ထား၏ အသံကို မှတ်မိစွာ ပြောလာသည် ။ ဖေဖေအသံက တုန်ရီနေတာ သိသာလွန်းနေသည် ။ သက်ထားသည် ရှိုက်သံမထွက်အောင် ထိန်းချုပ်ရင်း

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီးရောက်နေပါပြီ"

"မမမြင့်က သမီးတစ်ယောက်တည်း တကယ်လွှတ်လိုက်တာကိုး"

"အခု ဖေဖေဆီ သမီးလာလို့ ရပြီလားဟင်"

"ဪ သမီးရယ်"

ဖခင်နှင့်တွေ့ရန် ခွင့်ပြုချက်ယူနေသော သမီးအတွက် ဖေဖေကြေကွဲနေမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေမည်။ ဖေဖေရုံးခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးစောင့် ဝန်ထမ်းက ကြိုသိနေသလို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သက်ထားသည် ဖေဖေရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း သမုဒ္ဒရာ ခြားနေသလို ခံစားရသည်။ ဖေဖေသည် သက်ထားပေးသော စာရွက်များကိုကိုင်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ သက်ထားသည် မျက်လွှာချလျက် ဖေဖေကို မကြည့်မိစေရန် ထိန်းချုပ်ထားရဆဲဖြစ်သည်။

"ဒီည ရထားနဲ့ ပြန်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီးပြီ ဖေဖေ"

အကြာကြီး ငိုနေသော ဖေဖေကို သတိပေးသလိုပြောမှ ဖေဖေ လှုပ်ရှားလာသည်။ သက်ထားသည် ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ပြုတ်ကျလာသော မျက်ရည်စကို ဖေဖေတွေ့မသွားအောင် ရှောင်ပုန်းလိုက်သည်။ ဖေဖေလက်မှတ်ထိုးပြီးသည် နှင့် စာရွက်များကိုယူပြီး အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။

"သမီး"

အက်ကွဲခေါ်သံ။ ဖေဖေသည် သက်ထားကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သက်ထားကို ပွေ့ဖက်ထားသော ဖေဖေလက်အစုံမှာ ကြင်နာမှုတွေ ရှိပါသေးရဲ့လား။ သက်ထားပါးအပ်ထားသော ဖေဖေရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတရားတွေ ရှိပါသေးရဲ့လားဆိုတာ အမှန်ပင် သက်ထားမသိချင်တော့ပါ။ ဖေဖေရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ပြီး ပြေးအထွက်မှာ လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသည်။ ဆေးရောင်စုံခြယ် ခေတ်ဆန်ဆန် မိန်းမတစ်

ယောက်၏ နှုတ်မှ ...

"ဒါ အစ်ကိုကြီး သမီးလေးလားဟင်..."

ထိုမိန်းမ၏ ချွေ့ပျစ်ပျစ်အသံကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ ဥပဒေနောက် ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ ပထမဆုံးကိုင်တွယ်ရသော စာချုပ်စာတမ်းသည် မိဘနှစ်ပါး၏ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲစာချုပ်ဖြစ်နေတာက ထူးဆန်းပြီး ရင်နာဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ။ ခွဲခွာပြီးသည် အထိ ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်မိခဲ့ခြင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ သက်ထားနောင်တရမှာ မဟုတ်ပါချေ။ အတုလား အစစ်လား ခွဲခြားသိရန် ခက်ခဲ့နေမည့် နှလုံးသားညစ်ထေးနေသော ဖေဖေ၏ မျက်နှာကို သက်ထားကြည့်ရန် မဝံ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

(ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၁၈၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၁)
